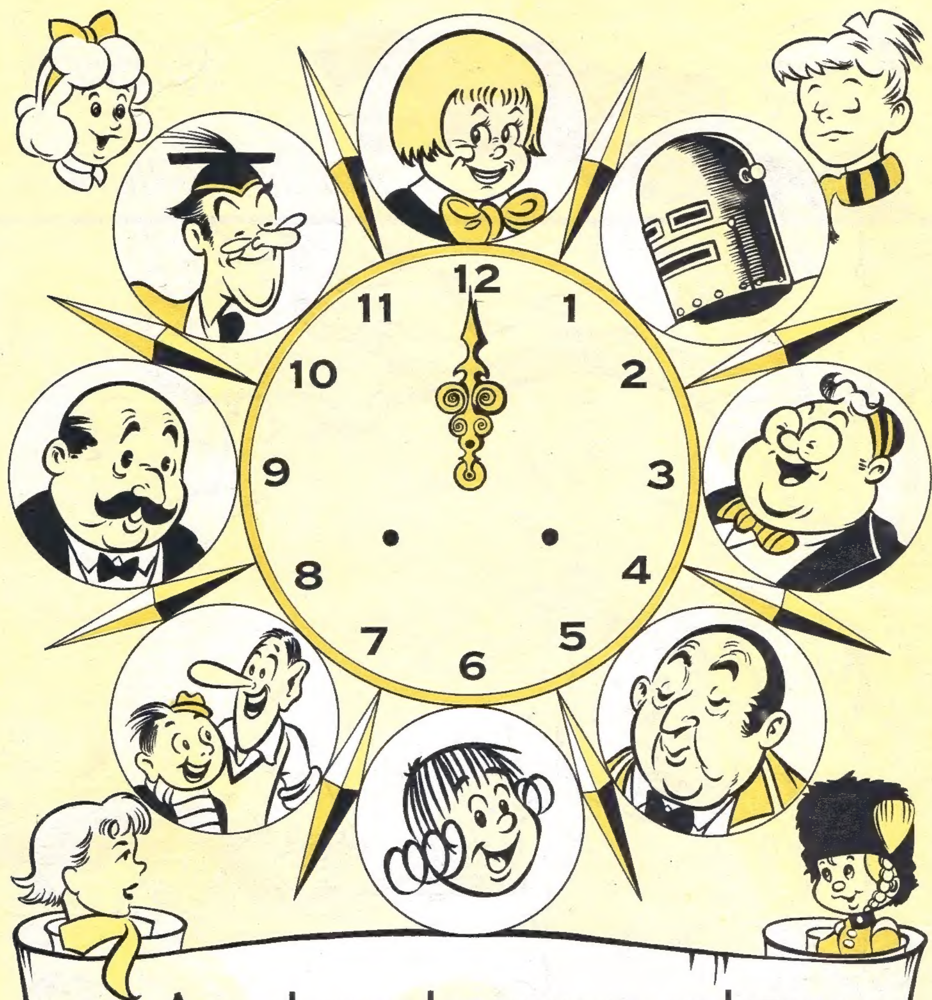

SJORS

5 januari 1963
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr.
1

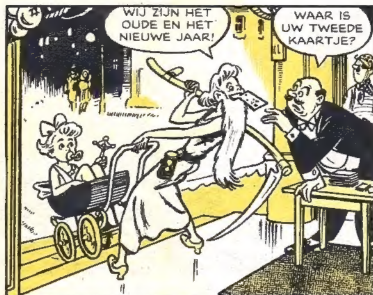
van de Rebellenclub

12
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
Aan al onze lezeressen en lezers
Een gelukkig en voorspoedig
1963!

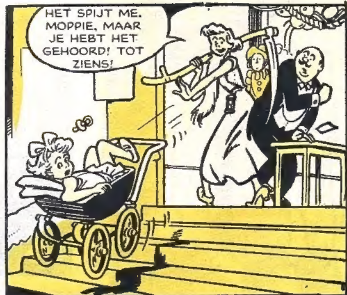
Map en Moppie

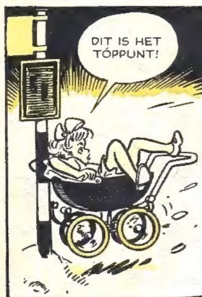

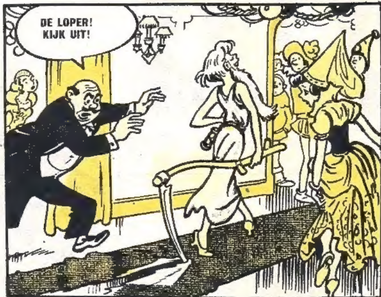

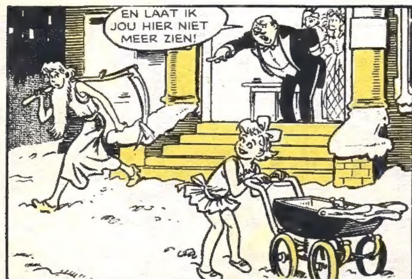

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WERDEN DOOR EEN NOORDAFRIKAANSE SULTAN GEDWONGEN TE VECHTEN TEGEN EEN GROEP REBELLEN, MAAR TED HAD EEN MANIER BEDACHT OM DE REBELLEN TE HELPEN.

DE REBELLEN SPRONGEN TE VOORSCHIJN EN TROKKEN OP TEGEN HUN VIJANDEN.

TED BEDIENDE NU ZIJN MICROFOON EN DIRECT SCHALDE ARCHIES STEM DOOR HET BOS.

DENK ERAAN, DE SOLDATEN VAN DE SULTAN MOGEN NIET GEDOOD WORDEN!

TOEN LIET TED ARCHIE EEN LASSO MAKEN.

NIEMAND VAN HEN MAG ONTSNAPPEN!

DIE VIER DAAR KOMEN NIET VER!

TOEN STAAKTEN DE SOLDATEN VAN DE SULTAN, AANGEVOERD DOOR DERDA, DE STRIJD.

MAAR KEN ZEI TEGEN TED EN ZAPHEM, DE LEIDER VAN DE REBELLEN:

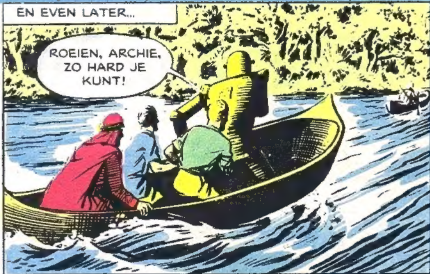
WETEN JULLIE DAT DERDA WEG IS? HIJ IS NIET BIJ DE GEVANGENEN!

ALS HIJ ONTSNAPT, ZAL HIJ ALLES VERRADEN!

DERDA WAS ONGEMERKT ONTSNAPT...

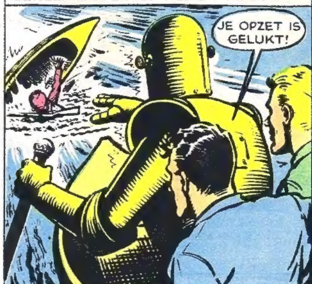

OPEENS HOORDE ZAPHEM EEN GELUID.
DAAR GAAT DERDA!
VLUG, WE GAAN ACHTER HEM AAN!

EN EVEN LATER...
ROEIEN, ARCHIE, ZO HARD JE KUNT!

DERDA ZAG HET GEVAAR...
WE LOPEN IN EN IK HEB OPEENS EEN PLAN!

VLUG MAAKTE TED ARCHIE MAGNETISCH EN TOEN...
HELP! IK WORD ACHTERUIT-GETROKKEN!

ARCHIES MAGNETISME TROK DERDA'S GEWEER AAN EN HIJ VIEL UIT DE BOOT.
JE OPZET IS GELUKT!

DERDA WERD VLUG AAN LAND GEBRACHT.
NU KUNNEN WE DE SULTAN OVERMEESTEREN! HARTELIJK DANK VOOR UW HULP!

MAAR DERDA LACHTE GRIMMIG:
JULLIE ZULLEN DE SULTAN NOOIT VANGEN! ER IS IN HET PALEIS EEN GE-HEIME GANG, WAARDOOR HIJ KAN ONTSNAPPEN! MAAR EERST GAAN DE GEVANGENEN ERAAN!

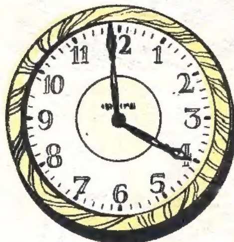

GESCHROKKEN ZEI ZAPHEM:
EEN GEHEIME GANG! DAT IS PECH! EN DENK EENS AAN DIE GEVANGENEN!

HOE KONDEN ZE DE GEVANGENEN REDDEN EN DE SULTAN VANGEN? OPEENS KREEG TED EEN IDEE.
ALS ER EEN GEHEIME GANG IS, KUNNEN WIJ DAARDOOR HET PA-LEIS BINNENDRINGEN EN DE SULTAN VERRASSEN!
JA MAAR HOE VINDEN WE DE INGANG VAN DIE GANG?

VLUG BEDIENDE TED ZIJN ZENDER.
DERDA WEET WAAR DIE GANG BEGINT! HIJ MOET HET ONS ZEGGEN!
NOOIT! IK STERF LIEVER!

Onraad in Ternmoor

LINDA ROVAN UIT TERNMOOR WAS BEVRIEND MET SHEILA FAIRFAX, WIER BROER JOHNNY OPGESLOTEN WAS IN EEN GEVANGENIS IN DE BUURT. MENEER BRENT, EIGENAAR VAN DE VILLA HET „HEIDEHUIS", WILDE JOHNNY LATEN ONTSNAPPEN.

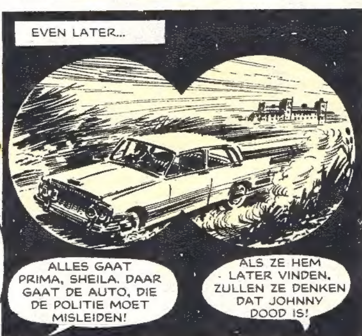

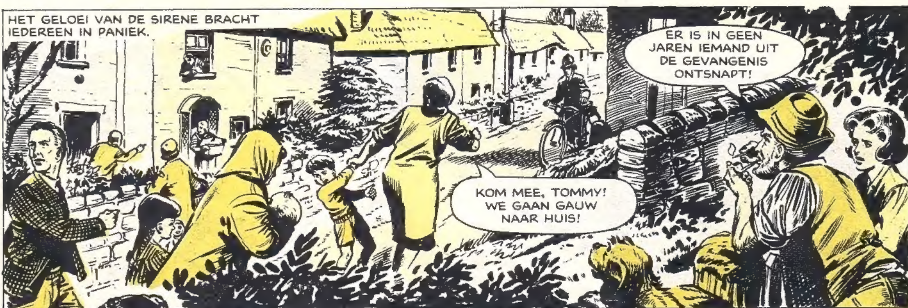

SPOEDIG WAREN DE STRATEN VAN TERNMOOR VERLATEN. IEDEREEN WACHTTE ACHTER GESLOTEN DEUREN AF WAT ER ZOU GEBEUREN. INTUSSEN REED OP DERTIG KILOMETER AFSTAND VAN DE GEVANGENIS EEN PERSONENAUTO DOOR EEN POLITIEVERSPERRING...

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende avond weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. De dag daarna wordt er een aanslag gepleegd op Goujon. De volgende morgen doorzoeken Clopotte en een vreemde de kolenbranders-hut. Daarna gaat Lindsay met Pierre naar de antiekwinkel uit het begin van het verhaal. Onderweg ontmoeten ze James. Ze kopen een opgezette krokodil, die ze opensnijden, maar vinden niets bijzonders. Dan gaan ze naar Goujons huis en vinden in een slijpsteen een microfilm. De politie wordt ingeschakeld.*

De deuren aan de achterkant van de wagen zwaaiden open en de agenten sprongen eruit. Ze lieten een opklapbaar trapje uit de wagen zakken en daarna verschenen een paar geboeide gestalten. Clopotte en Courtarel waren de eersten; ze werden zonder veel omhaal door de politiemannen uit de auto gewerkt. Clopotte keek nijdig naar de beide Engelsen en spuwde minachtend op de grond. Daarna volgde Benoît, bleek en uitgeput, maar met nog steeds een waardige uitdrukking op zijn gezicht. James en Lindsay dachten, dat dit alle gevangenen van Chasseloup waren, maar toen zagen ze nog een vierde gestalte verschijnen. Het was de oude De la Faine.

Een ogenblik bleef Pierre als aan de grond genageld staan. Hij aarzelde en liep toen langzaam naar de oude man toe. ,,Grootvader," zei hij, maar de man nam niet de minste notitie van hem en strompelde verder. Met stijf langs het lichaam gebonden armen werd hij het bureau binnengebracht.

Pierre wendde zich tot kolonel Gigue. Er lag een diepe blos op zijn gezicht. ,,U hebt uw woord niet gehouden, meneer," zei hij bitter.

De kolonel legde zijn hand op de schouder van de jongen. ,,Het is niet mijn gewoonte om mijn beloften te breken," zei hij vriendelijk. ,,Kom, we gaan naar het ziekenhuis."

,,Om Jean-Louis te bezoeken?" vroeg Lindsay. ,,Ik dacht dat de dokters. . ."

,,Je zult wel zien," was alles wat kolonel Gigue zei.

Nieuwsgierig naar de oorzaak van het geheimzinnige gedrag van de kolonel klommen ze in een auto. Een geüniformeerde chauffeur reed hen dwars door de stad. In het ziekenhuis werden ze blijkbaar al verwacht, want in de hal stond een hoofdzuster hen op te wachten. ,,Kunnen we meteen doorlopen?" vroeg de kolonel.

,,Ja, ik zal u voorgaan," antwoordde ze.

Ze gingen met de lift naar de derde verdieping en liepen achter de zuster aan naar de vleugel, waar de particuliere patiënten werden verpleegd. De zuster klopte op een van de deuren en onmiddellijk verscheen er aan de andere kant een jongere zuster. Ze fluisterden even met elkaar en daarna kon de kolonel met zijn gezelschap naar binnen gaan.

In een groot bed, bezaaid met kussens, zat een oude man met spierwit haar. Het was dezelfde man, die Lindsay die bewuste avond van hun inbraak op de bovenverdieping van Chasseloup had aangetroffen.

,,Zie je wel, Pierre?" zei de kolonel. ,,Ik heb woord gehouden."

,,Maar. . . maar ik begrijp het niet," stotterde Pierre. ,,Wie is dit?"

,,Deze oude heer is je échte grootvader," legde Gigue uit, terwijl de man in het bed hen afwezig opnam. ,,Ga naar hem toe en praat wat met hem. Het zal hem goeddoen. Maar blijf niet te lang."

Ongemerkt verlieten ze de ziekenkamer, waar Pierre en de zuster bij de zieke achterbleven. Voorzichtig sloot Gigue de deur achter zich en gezamenlijk liepen ze terug over de gang.

,,U vraagt zich natuurlijk af wat dit

heeft te betekenen," zei de kolonel, toen ze bij het trappenhuis even bleven staan. ,,Het is erg eenvoudig." Hij keek zijn Engelse vrienden onderzoekend aan. ,,Toen Raoul de la Faine door een grove fout van de Franse justitie werd gearresteerd, waren de samenzweerders, de leden van De Rode Hand dus, doodsbenauwd dat zij met zijn allen tegen de lamp zouden lopen. Waarom? Wel, ze wisten dat Raouls broer Paul de la Faine op de hoogte was van hun activiteiten en dat hij bij het proces weleens dingen zou kunnen zeggen die niet prettig voor hen waren. Om te zorgen dat hij hen niet kon verraden hebben ze hem vermoord; dat autoongeluk was maar schijn. Maar het was voor de bende natuurlijk ook van het allergrootste belang om te weten te komen wát Paul de la Faine precies geweten had. Dupont en Benoît kregen daarom opdracht hun intrek te nemen in Chasseloup en hun oren en ogen goed de kost te geven. . ."

,,Dupont is de man, die net deed of hij Pierres grootvader was?" vroeg James.

,,Precies. Dat was eenvoudig genoeg voor hen. De oude meneer de la Faine had geen andere familieleden dan Pierre en hij was invalide. Benoît had vroeger op het kasteel gewerkt en was er dus bekend. Hij deed nu of hij de rentmeester van de oude heer was, hij ontsloeg Goujon en zijn vrouw en toen de kust veilig was, liet hij Dupont komen om de plaats van de oude meneer de la Faine in te nemen. De la Faine zelf werd opgesloten en streng bewaakt."

,,Waarom deed mevrouw Ricard niets?" wilde Lindsay weten.

,,Omdat het arme mens doodsbang was. Toen meneer Steel gisteravond vertelde dat de oude man, die jij daarboven in bed had aangetroffen, de man was van mevrouw Ricard, spitste ik mijn oren. Want ik herinnerde me dat de echte meneer Ricard een jaar of drie geleden om het leven is gekomen bij een ongeluk, dat ik destijds zelf heb onderzocht."

,,En toen rook u waarschijnlijk lont?" zei James.

,,Ja," antwoordde de kolonel. ,,Ik had al eerder gemerkt, dat er op het kasteel iets aan de hand was. Maar om nu de zaak verder uit te leggen. . . Benoît en Dupont lieten Pierre uit Algerië naar Chasseloup komen onder het voorwendsel dat de oude man naar hem verlangde. Ze hoopten natuurlijk dat de jongen niets zou merken. Hij kende zijn grootvader nauwelijks, want hij had hem voor het laatst gezien toen hij een jaar of vijf was. Ze hoopten dat Pierre hun meer kon vertellen over de activiteiten van zijn oom en zijn vader. Ten tweede wilden ze van de oude man te weten komen wáár Paul zijn geheim precies had verborgen. . ."

,,Bedoelt u dat ze de oude man gemarteld hebben?" vroeg Lindsay geschrokken.

,,Het hangt ervan af wat je onder martelen verstaat," antwoordde de kolonel. ,,Zonder twijfel heeft de man het zwaar te verduren gehad, hij is een paar keer ingestort. En afgezien van alles wat ze met hem gedaan hebben was er de slag van Pauls dood en Raouls veroordeling. . ."

,,Bedoelt u dat hij zijn verstand heeft verloren?"

,,Nee, nee, nee. Verre van dat. De dokters zeggen dat hij alleen maar rust nodig heeft. Dan komt hij er weer helemaal bovenop. En als hij eenmaal heeft begrepen dat Raoul onschuldig is, dan hoeft niemand zich meer zorgen te maken over zijn gezondheid."

De deur ging open en Pierre en de hoofdzuster kwamen naar buiten. De jongen kwam vlug op hen af. Er stonden tranen in zijn ogen, maar om zijn mond speelde een brede glimlach. ,,Ik kan jullie niet genoeg bedanken voor alles wat jullie voor me gedaan hebben," zei hij, terwijl hij James en Lindsay bij de arm greep.

,,Kom," zei kolonel Gigue, terwijl hij opzij ging om de hoofdzuster te laten passeren. ,,Ik stap eens op. Er zijn politieambtenaren van de Sûreté uit Parijs onderweg hierheen. Misschien komt de minister ook. Ik kan jullie verzekeren, dat deze kwestie nog een hele nasleep zal hebben; er zijn belangrijke mensen bij betrokken. Benoît en zijn trawanten waren maar stromannen, maar de ware daders vinden we ook wel. Ik moet jullie wel vragen voorlopig ter beschikking van de politie te blijven in verband met de verhoren en de getuigenverklaringen. Tot ziens dus."

,,Tot ziens, kolonel," zei James, terwijl de gestalte van de politieman door de dichtschuivende liftdeuren aan het oog werd onttrokken.

,,Wat doen we nu?" vroeg Lindsay.

,,Ik ga iemand opbellen," zei James met een knipoogje.

,,De krant in Londen?" raadde Lindsay.

,,Nee," antwoordde James, die eindelijk een sigaret uit zijn koker kon opsteken. ,,Ik vraag verbinding met Rouaan om Jacques Laniel uit te nodigen een feestelijk ontbijt met ons te komen verorberen."

,,Ja, dat is [illegible] idee," grinnikte Lindsay. ,,Maar vergeet dan niet aan het restaurant te vragen of ze een extra-kluif voor Lulu klaar willen leggen. Dat heeft ze wel verdiend."

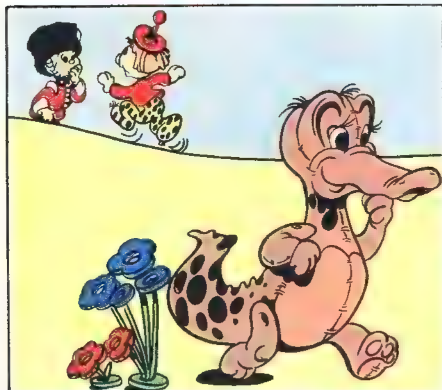
James slaakte een zucht, terwijl hij eindelijk zijn sigaret aanstak. Met een tevreden glimlach op zijn gezicht blies hij een rookwolk uit. Maar aan een tweede trekje kwam hij niet toe, want uit de rookwolk doemde een zuster op, die juist naar boven kwam. ,,Het spijt me, meneer," zei ze in het voorbijgaan, ,,maar het is hier in het ziekenhuis verboden te roken. . ."

EINDE

,,Deze oude heer is je échte grootvader," legde Gigue uit, terwijl de man in het bed hen afwezig opnam.

SPELEND

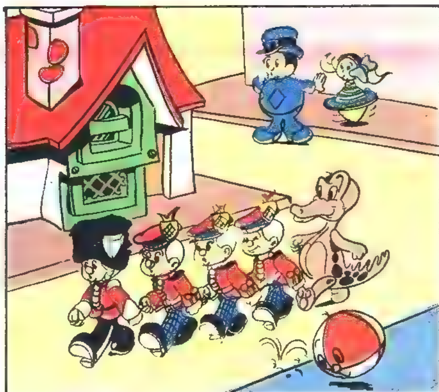
Op een dag kwam Tommie zijn vriend Willie Stropop tegen. Willie was erg opgewonden en hij riep: „O, Tommie, er is nu toch zo'n vreemd beest in Speelgoedland! Het heeft een grote bek met een hele rij scherpe tanden erin en ik ben bang dat het ons allemaal gaat bijten!"

Tommie keek eens om zich heen en toen zag hij het vreemde beest; het liep in de richting van het bos. Zo vlug hij kon, ging Tommie naar de kazerne en hij zei tegen de andere soldaten: „Kom vlug mee! Er is een vreemd beest in het bos; we moeten het onmiddellijk vangen!" En daar gingen ze.

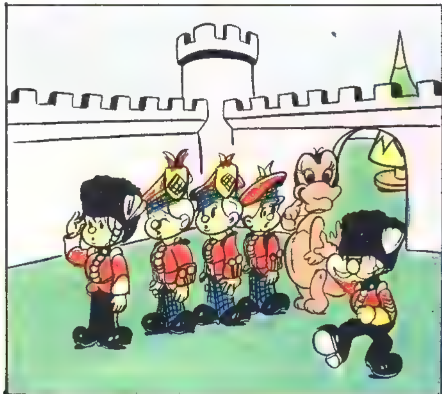

Tommie en de soldaten marcheerden in snel tempo naar het bos en begonnen ijverig naar het beest te zoeken. Ze keken achter en in de bomen en zelfs eronder, maar ze konden het beest nergens vinden. Wat ze niet zagen, was dat het bewuste beest hen van op een afstandje bespiedde.

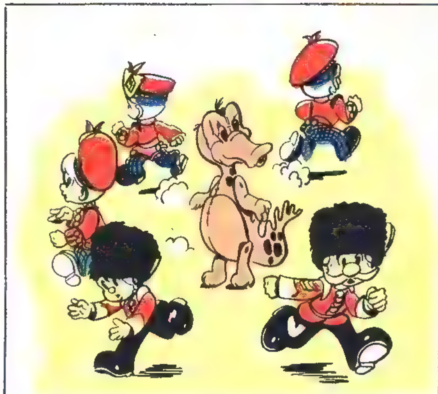

Na een tijdje gaven Tommie en de soldaten het zoeken op. „We kunnen maar beter teruggaan naar de kazerne," zei Tommie. „Voorwaarts, mars! Links, rechts, links, rechts!" En daar marcheerden de soldaten weg. Ze hadden niet in de gaten dat het vreemde beest vlak achter hen liep.

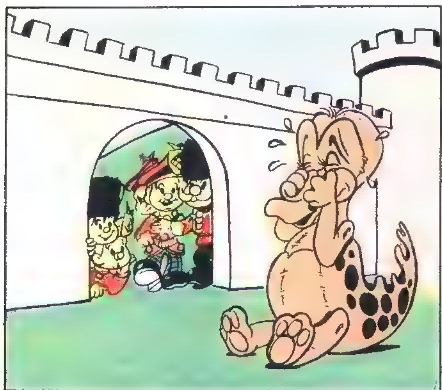
SPEELGOED

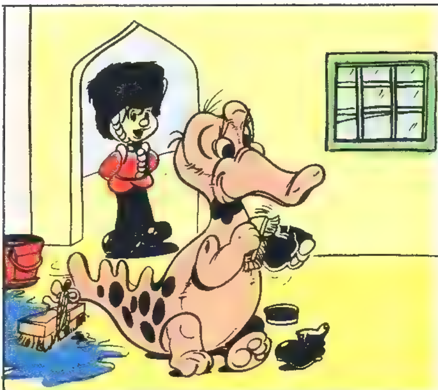
De soldaten marcheerden de kazerne in en hielden halt op de binnenplaats. Daar stond sergeant Bullebak. Toen hij het vreemde beest zag, zette hij grote ogen op. ,,Wie is dat?'' riep hij, terwijl hij naar het beest achter in de rij wees. De soldaten begrepen niet waar hij het over had.

Maar toen ze achter zich keken, gaven ze allemaal een gil van schrik en renden alle kanten uit. Sergeant Bullebak ging zelf ook aan de haal. ,,Het is het beest dat wij zochten!'' hijgde Tommie. ,,Het is met ons meegelopen uit het bos! Wat moeten we nu beginnen, sergeant?''

De soldaten en de sergeant kropen weg achter een muurtje en keken angstig naar het vreemde beest, dat midden op de binnenplaats zat en dikke tranen huilde. ,,Ik ben maar een arme krokodil!'' klaagde het. ,,Niemand houdt van mij! En ik wilde nog wel zo graag soldaat worden!''

Toen de soldaten dat hoorden, kregen ze medelijden met de arme krokodil. Ze begrepen dat hij niemand kwaad zou doen en dus vonden ze goed dat hij soldaat werd. Al gauw bleek dat hij een heel goeie soldaat was, want hij kon tegelijkertijd de vloer boenen en schoenen poetsen!

Beren zijn vreemde dieren. Je kunt nooit met zekerheid zeggen wat zij op een bepaald moment zullen doen. En daar komt nog bij dat elke beer een heel eigen aard heeft. Een overtuigend voorbeeld daarvan is de beer, waarop Rusty Garden drie jaar jacht heeft gemaakt. We kunnen misschien beter zeggen dat tussen de grote bruine beer en Rusty Carden een vete bestond, waarin niet enkel Rusty, maar ook de viervoetige bewoner van de wildernis een werkzame rol speelde. Dat zat zo.

Rusty trok elke winter naar het noorden — naar het Kariboedistrict in Brits Columbia — om op pelsdieren te jagen, waarna hij in het voorjaar weer naar zijn blokhut in de Menatcheevallei terugkeerde. En het was gedurende zijn afwezigheid tijdens de winter dat de Bruine Schavuit (een bijnaam, die hij de beer had gegeven) zijn streken uithaalde en hem zoveel schade berokkende.

Elke keer als Rusty aan het eind van de terugreis zijn blokhut tussen de pijnbomen in het oog kreeg, vroeg hij zich af welk schouwspel hem nú weer wachtte. Soms had de Bruine Schavuit alle ramen ingeslagen en een paar planken uit de vloer getrokken. Soms ook moest Rusty constateren dat hij de zorgvuldig verborgen voedselvoorraad had ontdekt en grotendeels verorberd.

Maar op een mooie lentemorgen trok Rusty huiswaarts in de overtuiging dat hij nu met de grote bruine beer definitief had afgerekend.

„Ik heb een absoluut feilloos werkende val voor hem opgezet toen ik tegen het begin van de winter naar het noorden vertrok, Pop," vertelde hij Pop Dawson, de bedrijfsleider van het filiaal van de Hudsonbaai-Compagnie in Menatchee. „Ben jij tijdens mijn afwezigheid bijgeval nog bij mijn huis geweest?"

„Nee," antwoordde Dawson. „Het is te ver en ik heb het druk gehad. En trouwens — sedert Louis Lafarge in de omgeving van de Uilenkreek een Mountie*) heeft vermoord, verlaat ik mijn zaak niet graag. Als je voor een zwervende bandiet die voor een moord niet terugdeinst, op je hoede moet zijn, dan maak je je niet druk om een doodgewone bruine beer, ook al is hij een tikje vernielzuchtig."

„Maar de Bruine Schavuit is geen gewone beer," verklaarde Rusty op zeer besliste toon. „Hij is iets heel bijzonders. Hij is een slimmerik, goochemer dan menig mens. Daar kan je geen idee van hebben zolang je niet zelf met hem te maken hebt gehad. Maar ik verzeker je dat *ik* deze keer aan het langste einde trek. Ik heb een val opgesteld, pal achter de deur, een val met een groot, zwaar blok hout, waarin scherpe ijzeren pinnen steken. Zodra hij de deur opent – bang! – valt het blok precies op zijn nek. En de Bruine Schavuit is er geweest, pijnloos, maar onmiddellijk."

„Het lijkt me gevaarlijk zo'n opgestelde val achter te laten," merkte Pop Dawson op. „Stel je voor dat niet de béér, maar een van je kennissen de blokhut binnengaat?"

„Met die mogelijkheid heb ik rekening gehouden," antwoordde Rusty. „Ik heb aan de buitenkant van de deur een stuk karton bevestigd en daarop in het Engels, Frans en Indiaans een waarschuwing geschreven. Die beer mag dan knap zijn, maar we mogen toch aannemen dat hij niet kan lezen!"

Hij bestelde nog een paar blikken gedroogde pruimen en zei: „Je had het zoëven over een gevaarlijke bandiet. Wat is daarmee?"

„Heb je er dan nog niets van gehoord?" vroeg Dawson verbaasd.

„Nee."

„Het is gauw verteld. Die Fransman, Lafarge, verscheen in deze streek kort nadat jij de vorige herfst naar het noorden was vertrokken. Hij leek aanvankelijk een rustige, behoorlijke man, maar dat viel al gauw tegen. Want een maand geleden beging hij de ene misdaad na de andere. Hij deed een roofoverval op de bank in Cassiar, pleegde een half dozijn inbraken en stal een geldzending uit de trein naar Saskewan. Hij heeft in Cassiar twee bankbedienden ernstig gewond en tenslotte een Mountie vermoord."

„Hoe ziet die vent er uit?" informeerde Rusty.

Pop Dawson glimlachte „Hij lijkt wel iets op jou," verklaarde hij. „Dezelfde stevige gestalte en ook rood haar. Spreekt Engels met een Frans accent."

„En is hij in het bezit van een geweer?" vroeg Rusty.

„Ja, een snelvurende Savage," antwoordde Dawson. „Nu een van hun eigen mensen is gedood, zijn de Mounties er meer dan ooit op gebrand om hem te pakken te krijgen."

Rusty Carden beëindigde zijn inkopen en vertrok met een gedeelte van de gekochte artikelen in zijn rugzak. De rest zou hij later komen ophalen, als hij weer de beschikking had over zijn paard dat tijdens de winter bij een buurman was gestald

Terwijl Rusty zijn weg vervolgde, floot hij een vrolijk deuntje. Hij had de pelzen van zijn winterjacht voor een goede prijs kunnen verkopen en de lentezon verspreidde een aangename warmte.

De afstand tussen het magazijn van de Hudsonbaai-Compagnie en zijn blokhut bedroeg acht kilometer, maar hij was jong en sterk en ondanks de zware rugzak was hij nog fris toen hij een kleine helling had beklommen en zijn huis in de vallei, beneden zich, zag liggen.

De Bruine Schavuit

door James Oldhorn

Een pad van vastgestampte aarde leidde naar de blokhut, maar door de gesmolten sneeuw was het zacht geworden. Het toonde duidelijk sporen en Rusty bleef plotseling staan. Want hij zag grote sporen in het midden van het pad... ze waren van een beer!

„Dus je bent hier geweest, Bruine Schavuit," mompelde Rusty. „En niet lang geleden. Die indrukken zijn vers, kersvers. Nu ben ik toch werkelijk nieuwsgierig of je hebt geprobeerd mijn huis binnen te dringen."

Hij daalde de helling af en een trek van teleurstelling verscheen op zijn gezicht, want hij zag dat de deur dicht was. Hij liep vlugger, maar bleef opeens weer staan toen iets anders zijn aandacht trok: een van de ramen was uit de stijlen gerukt en lag versplinterd op de grond. De beer had zich dus toch toegang verschaft!

„Maar niét door de deur," mompelde Rusty. „De slimme schooier! Zijn instinct moet hem hebben gewaarschuwd dat daar een val was. Alle vorige keren is hij door de deur naar binnen gegaan. Maar deze keer, nu ik erop rekende dat het weer zou gebeuren, gaat hij door het raam."

Rusty tuurde door het vernielde venster en zijn gezicht vertrok van woede.

De hut toonde één beeld van verwoesting! De Bruine Schavuit was zich op een verschrikkelijke manier aan zijn vernielzucht te buiten gegaan. Hij had vloerplanken losgetrokken, het beddegoed ver-

*) lid van de Canadese bereden politie.

scheurd en een kist half tot splinters geslagen.

„Hij is overal geweest; alleen de val heeft hij met rust gelaten," tierde Rusty. Hij ontdeed zich van zijn rugzak en wilde juist door het raam naar binnen klauteren om allereerst de val buiten werking te stellen, toen iets verder, tussen de bomen, een geluid weerklonk. Hij stapte terug en keerde zich vlug om. Hij hoorde het snuiven van een dier en het kraken van takken en hij wist dat de beer zich daar bevond, slechts een paar meter van hem verwijderd! Rusty greep zijn geweer en liep voorzichtig in de richting waar het geluid had geklonken. Onder het lopen laadde hij zijn wapen. Maar opeens gleed hij uit over een kluit natte klei; hij viel achterover, zijn benen in de lucht, en het geweer vloog hem uit de handen. Hij worstelde om overeind te komen, maar vóór hij zich had kunnen oprichten, zag hij de beer, hoog op zijn achterpoten, vlak voor hem staan!

Rusty begreep dat hij aan de genade van het kolossale dier was overgeleverd; zijn hart leek een moment stil te staan en begon toen heftig te bonzen.

Beren hebben soms speelse buien. Maar in het voorjaar, kort nadat zij hun winterslaap hebben beëindigd, zijn zij meestal in een slecht humeur en kunnen zeer kwaadaardig zijn. En de oersterke vijand van Rusty wekte beslist niet de indruk dat hij in een speelse bui verkeerde. Hij verhief zich nog iets hoger en zwaaide met zijn enorme voorpoten alsof hij de reikwijdte daarvan wilde vaststellen alvorens zijn slachtoffer een dodelijke slag toe te brengen.

Rusty kon niets doen. Het geweer lag buiten zijn bereik en bij de minste beweging die hij maakte, kon hij een mep van die vreselijke klauwen verwachten.

Gedurende enige ogenblikken hield de beer hem in een afschuwelijke spanning. Het dier wiegelde licht heen en weer en zwaaide met zijn voorpoten. Toen veranderde hij plotseling van houding, hij wierp zijn kop achterover, drukte de klauwen tegen zijn buik. . . en scheen te lachen! Werkelijk, Rusty had kunnen zweren dat de Bruine Schavuit lachte!

Het volgende ogenblik keerde het grote bruine dier zich om, zakte neer op zijn vier poten en liep schommelend weg. Het duurde enige seconden vóór Rusty zich van zijn verbijstering had hersteld. Daarna krabbelde hij overeind en raapte zijn geweer op. Maar toen was de beer al uit het gezicht verdwenen.

Grimmig en vastbesloten begon Rusty de achtervolging. „Deze keer zal ik niet uitglijden," zei hij halfluid tot zichzelf. „Nu gaat hij eraan. Ik heb er dik genoeg van mijn huis elk jaar te laten vernielen."

Het bleek hem echter al gauw dat het neerschieten van de bruine beer moeilijker was dan hij had verwacht. Het dier bewoog zich verrassend vlug. Driemaal ving Rusty een glimp van hem op en driemaal vuurde hij. Maar hij moest zo haastig richten dat de kogel ver miste en de beer zijn weg ongedeerd kon vervolgen.

Als de Bruine Schavuit die snelle gang had volgehouden, zou Rusty de kans niet hebben gekregen om hem dicht genoeg te naderen voor een goedgericht schot. Maar aangezien hij nu eenmaal een bruine beer was, kon hij de lust niet weerstaan af en toe te treuzelen om aan zijn nieuwsgierigheid te voldoen. En dus bleef hij verscheidene keren staan en snuffelde in holle boomstammen. Met het gevolg dat Rusty langzaam maar zeker de afstand tussen hen verkleinde.

Tijdens de achtervolging gebeurde er opeens iets dat Rusty even verwonderde. Hij meende ritselende geluiden achter zich te horen alsof hij zelf ook werd gevolgd. Maar toen hij bleef staan en zich omdraaide, zag hij niets. En daar het nu stil bleef, schonk hij er verder geen aandacht aan.

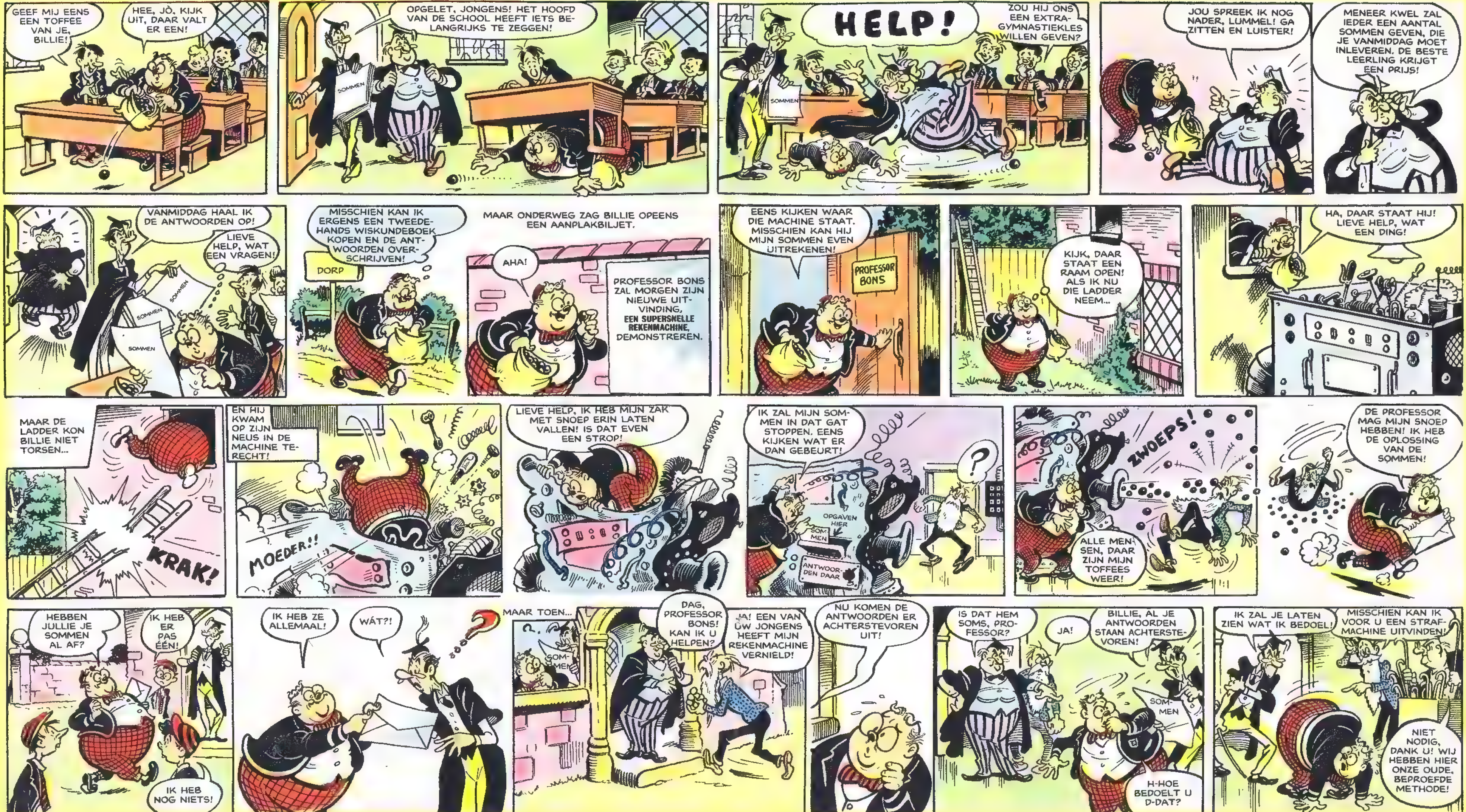
Eindelijk kwam zijn kans. Nadat hij de top van een kleine helling had bereikt, zag hij beneden zich de grote weg, die in scherpe bochten door de vallei slingerde. En daar, in een ondiepe kuil naast de berm, stond de beer. Een vrachtauto van de mijnbouwmaatschappij Cassiar, die kennelijk moeite had om op de modderige weg te blijven, passeerde juist schokkend en rammelend. Maar de Bruine Schavuit schonk geen aandacht aan de wagen en bleef rustig staan.

„Ik kan het me niet beter wensen," gromde Rusty. Hij ging vooroverliggen, zocht steun voor zijn geweer en richtte zorgvuldig. . .

Vervolg op bladzijde 27

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

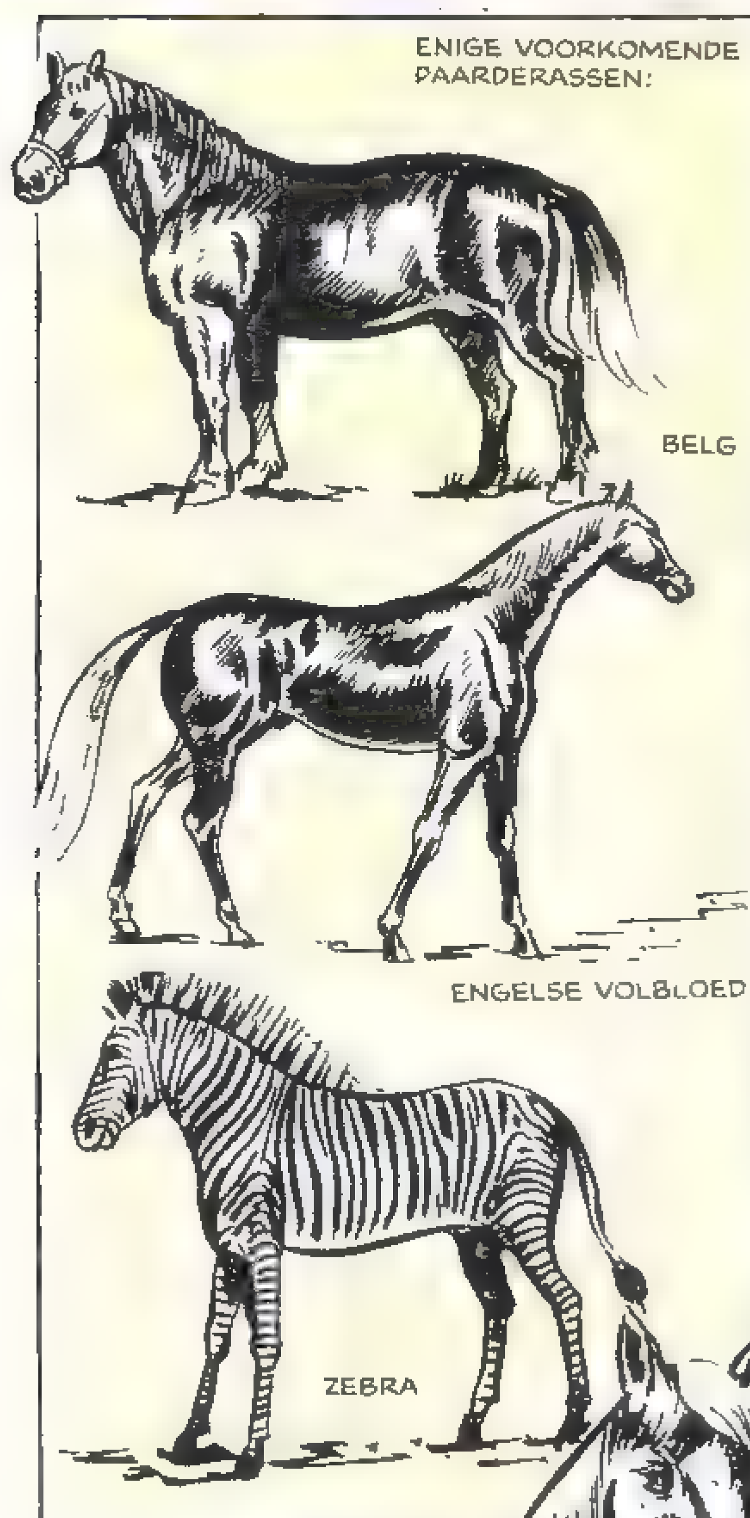

DE BOERENOORLOG (1899-1902)
AANVAL VAN DE ENGELSEN.

PAARDETRAM 1915

Het paard, *een edele viervoeter* 3

ENIGE VOORKOMENDE PAARDERASSEN:

Nadat Columbus Amerika ontdekt had, vestigden zich vele emigranten uit Europa in de Nieuwe Wereld. Al gauw gingen ze handel drijven met de oorspronkelijke bewoners, de Indianen, die via hen het paard leerden kennen. De Indianen ontwikkelden zich spoedig tot goede ruiters. Maar de stroom van Europese immigranten werd steeds groter. Het gevolg was dat de Indianen van hun jachtgronden werden verdreven en zich op de wijde prairie moesten terugtrekken. Maar ook daar bleef het niet rustig: zij kregen bezoek van gouddelvers en gelukzoekers; er werd jarenlang fel gevochten en het eind van het liedje was dat de Indianenstammen met de totale ondergang werden bedreigd. Hun aantal nam steeds meer af tot de Amerikaanse regering zogenaamde reservaten oprichtte, waarin nu nog een klein gedeelte woont. Maar de glorie van de rode krijgers, eens zulke geduchte vechtjassen en dappere ruiters, is verdwenen.

TIJDENS EEN RODEO MOET DE COWBOY PROBEREN TIEN SECONDEN OP DE RUG VAN EEN WILD PAARD TE BLIJVEN.

INDIANEN DOEN EEN AANVAL OP KOLONISTEN DIE HUN GEBIED BINNENGETROKKEN ZIJN (1870).

BULTERS.

SHETLANDPONY.

FJORDENPAARDJE.

DE PONYPAARDJES, DIE VEEL WERK KUNNEN VERZETTEN, WORDEN VAAK GEBRUIKT IN JEUGDPONYCLUBS.

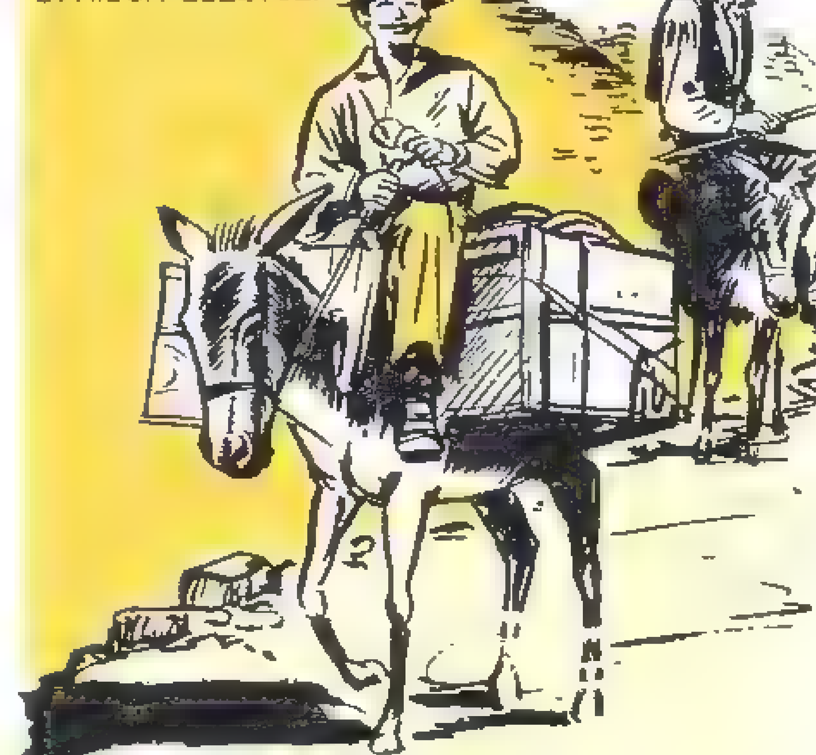
Toen de Indianen verslagen waren werd het land snel ontwikkeld. In het zuiden waren veel te weinig mensen om op de grote plantages te werken en daarom werden er eeuwen achtereen negers uit Afrika gehaald, die als slaven in Amerika werden verkocht. Aan deze vreselijke toestand kwam pas een eind door de Amerikaanse Burgeroorlog (1865), toen de slavernij officieel werd afgeschaft.

Op de Noordamerikaanse prairies hadden zich de grote veeboeren gevestigd in hun enorme farms. Het verzorgen, bewaken en vervoeren van hun kudden lieten ze over aan cowboys, door de natuur en het werk geharde knapen, die hun hele leven in het zadel doorbrachten. Later, toen er spoorwegen waren aangelegd en er rust en orde gekomen was, ging het avontuurlijke van het leven van de cowboys er wel een beetje af en tegenwoordig kunnen deze mensen hun behendigheid op het paard en met de revolver alleen nog tonen op de rodeo's, waar ze bij voorkeur wilde paarden en stieren berijden.

Op het eind van de negentiende eeuw werden de uit Nederland afkomstige boeren van Zuid-Afrika aangevallen door de Engelsen. Lang hielden de boeren, die zeer goede ruiters en schutters waren, stand tegen de Engelse legers, maar uiteindelijk moesten ze het onderspit delven.

Het paard was in die tijd van groot belang in de oorlogen, maar ook bij het vervoer. Trekschuiten, postkoetsen en alles wat maar wielen had werd getrokken door paarden. Pas toen de moderne tijd zijn intrede deed met treinen, auto's en alle andere vormen van modern vervoer, raakte het paard op de achtergrond. Maar dat het paard er helemaal uit zal gaan, daarvoor hoeven we niet bang te zijn. Op het land is het vaak veel goedkoper dan een tractor en wie kan zich een renbaan of een circus voorstellen zonder paarden?

Natuurlijk is er over paarden nog veel meer te vertellen dan wij in onze drie artikelen gedaan hebben. Het mooiste is en blijft echter: het zélf genieten van het paard; op een renbaan, bij een springconcours, in een manege, in het circus of bij de boer op het land. Daar kun je pas ondervinden dat het paard een van de trouwste vrienden is van de mens!

EEN ZWAAR BELASTE SYRISCH EZELTJE.

HET MEISJE MARION, DAT MET HAAR PAARD DIMAH DRIE KEER PER DAG VAN ZESTIEN METER HOOGTE NAAR BENEDEN DUIKT IN EEN DRIE METER DIEP ZWEMBAD.

PAMELA MANSBRIDGE

15

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley. De dag daarna gaan Caroline en Jane naar de juwelierswinkel, waar ze het bewijs geleverd krijgen dat de man weleens gestolen goed koopt. Later gaan ze met hun vriend Jim naar een plek, waar de winkelier, Smith, een afspraak heeft met een zekere Phil. Daarbij wordt de Brenthamse hei genoemd als volgende punt van samenkomst.*

Toen de drie Lesters — Robin was inmiddels afgestegen — dichter naar Caroline schoven, gereed om haar te verdedigen, en het Jack duidelijk werd dat zijn eigen vrienden slechts met gespannen nieuwsgierigheid naar het meisje keken, leek het hem veiliger om rustig te blijven staan.

,,Lady Sudderley heeft haar broche verloren op de laatste zaterdag in februari," vervolgde Caroline luid en duidelijk tot haar gehoor, dat thans vermeerderd was met een straathond en een juist passerende landarbeider, die het uitbreken van een gevecht verwachtte, in twijfel scheen te verkeren of hij tussenbeide moest komen en het voorlopig maar eens aanzag.

,,Ze was die morgen naar het kruispunt bij Davington gegaan om de start van een jachtrit bij te wonen. Het was er druk en ze heeft altijd het idee gehad dat ze de broche daar heeft verloren en dat die door een van de toeschouwers is opgeraapt. Want er is overal gezocht, in de auto en langs de weg, maar tevergeefs En toen mama — ik bedoel lady Sudderley — de broche toch weer in haar bezit kreeg nadat Robin die had gekocht, meende ze overtuigd te mogen zijn dat iemand inderdaad het sieraad had gevonden en behouden."

,,Ik herinner me die jachtrit!" riep een van de drie jongens zodra Caroline zweeg. ,,We zijn er allemaal geweest om te kijken."

,,Wij niet," verklaarde Jack heftig.

,,Dat lieg je!" zei de jongen verontwaardigd. Hij keerde zich naar zijn andere vrienden. ,,Hij was er *wel*, nietwaar? Hij en Henry ook."

,,Ja, ja, dat is waar," bevestigden de jongens. ,,We waren er met z'n allen "

,,En ik herinner me nou," vervolgde de eerste knaap, ,,dat jij en Henry een eindje langs de weg zijn teruggelopen om een grote slee, die iemand daar had geparkeerd, te bekijken."

Jack antwoordde niet, maar hij keek zijn kameraden aan op een manier, die weinig goeds beloofde voor het voortbestaan van hun vriendschap.

,,We weten genoeg," zei Caroline nadrukkelijk en liet de arm van Henry los. ,,Het doet me genoegen dat we dit duistere punt hebben opgehelderd. Jullie tweeën weten waarschijnlijk dat het als diefstal wordt beschouwd wanneer je iets vindt en dat behoudt. En het geval wordt nog erger als je het gevondene verkoopt. We mogen dan ook verwachten dat de politie een rekening met jullie zal vereffenen, nadat ik mijn ouders hierover heb ingelicht."

,,Je kunt niets bewijzen," zei Jack, maar hij keek benauwd. ,,We hebben die broche nooit gezien. Nooit van gehoord zelfs, tot het verhaal over Robin

en zijn vondst overal werd verteld."

Caroline zette een voet in de stijgbeugel en besteeg Brownie. ,,Ik durf met zekerheid verklaren dat meneer Smith, de winkelier aan wie jullie de broche hebben verkocht, jou en je broer er lelijk bij zal lappen," zei ze tot Jack, terwijl ze hem dromerig en tegelijk half glimlachend aankeek (Jane vroeg zich af wie ze nu weer imiteerde.) ,,Hij zal natuurlijk bevestigen dat hij het kostbare stuk van jullie heeft gekocht. En er is heel weinig kans dat hij de gezichten van jou en je broer is vergeten, want het is nog niet zo lang geleden. Echter. . ." ze zweeg even en scheen iets te overwegen. Toen vervolgde ze: ,,Misschien — onder bepaalde voorwaarden — vertel ik mijn ouders niets. Of wellicht kan ik hen althans overhalen geen vervolging tegen jullie in te stellen. Luister! Mijn moeder komt waarschijnlijk zondag over een week 's ochtends hier naar de kerk. Ik zal zorgen dat jij na afloop van de dienst gelegenheid krijgt met haar te spreken Als je haar persoonlijk vertelt dat jij en Henry de broche hebben gevonden en aan die winkelier in de Kapelstraat hebben verkocht en je haar ook zegt dat het je spijt, zal ze daar waarschijnlijk genoegen mee nemen en de zaak verder laten rusten Maar als je dat niet verkiest te doen. . . nou, dan krijg je wat je verdient. Jij en je broer. Zeg maar waar je de voorkeur aan geeft."

Jack antwoordde niet dadelijk; eindelijk, met een sombere uitdrukking op zijn gezicht, antwoordde hij: ,,O, goed. Zondagmorgen over een week. En we wisten niet dat we fout waren; ze zeggen altijd: wat je vindt, mag je houden. Laat ik je dit vertellen: als een van de andere jongens het ding had gevonden, zou hij het ook hebben gehouden. . ."

Maar Caroline luisterde niet meer; ze maakte op luide toon de opmerking dat het laat was geworden, groette de drie Lesters en reed in stevige draf weg.

,,Ben jij even vlug in de boot genomen, Jack, en dat door een meisje!" riep een van de jongens. ,,Nu weten we ook meteen hoe jij laatst aan zoveel geld kwam. . ."

,,Hou je kop!" beet Jack hem toe. ,,En waarom hebben jullie niet gezwegen toen ze over die jachtrit sprak? Kom mee, Henry."

De twee broers liepen vlug het plein over. De landarbeider, die aandachtig had toegekeken en geluisterd, schudde het hoofd op een wijze, die te kennen scheen te geven dat hij niet precies begreep wat er was gebeurd, en vervolgde zijn weg. De straathond gaapte en sukkelde verder. De drie jongens keken de Lesters met een schaapachtige glimlach aan, mompelden een groet en verwijderden zich in de richting, die Jack en Henry Briggs hadden genomen.

,,Heb ik ooit van mijn leven. . ." zei Derek nog een beetje verbijsterd.

,,Het zou nooit bij me opgekomen zijn dat die twee de schuldigen waren, ook al zijn het misselijke lummels. En juist zij hadden het steeds over de broche."

,,Ik heb me dikwijls afgevraagd waarom die jongens van Briggs een grief tegen ons schenen te hebben," merkte Jane op. ,,Misschien was dat omdat zij. . . omdat zij een schuldig geweten hadden."

,,Een schuldig geweten? Geen kwestie van," zei Derek minachtend. ,,Zij waren eenvoudig bang dat de waarheid zou uitkomen. En dat is nu gebeurd."

,,Door een stommiteit van Henry," vulde Robin met diepe voldoening aan. Hij was zo verheugd dat hij over de weg huppelde terwijl zij naar het huis van de burgemeester gingen. ,,Hebben jullie gezien hoe woest Jack was? Geloof maar dat hij er Henry op het moment van langs geeft."

,,Caroline heeft het geval handig opgelost," zei Jane. ,,Ik weet niet hoe ze aan haar ideeën komt, maar ik moet toegeven dat zij succes schijnen te hebben. En ze kent Jack en Henry Briggs niet eens zoals wij hen kennen. Ik ben benieuwd of ze erin zal slagen

haar moeder over te halen hier naar de kerk te komen en haar met Jack te laten spreken. Maar dat zal haar waarschijnlijk ook wel lukken."

,,Zelfs lady Sudderley zal nu de waarheid moeten geloven," verklaarde Robin. ,,Wat zal mama blij zijn!"

,,Zouden we het haar vertellen?" zei Jane aarzelend. ,,Of zullen we wachten tot we Caroline weer zien en er met haar over hebben gesproken? De oplossing is tenslotte aan haar te danken en ze heeft misschien liever dat de juiste toedracht nog niet bekend wordt. We moeten haar eventuele wensen respecteren, dunkt me."

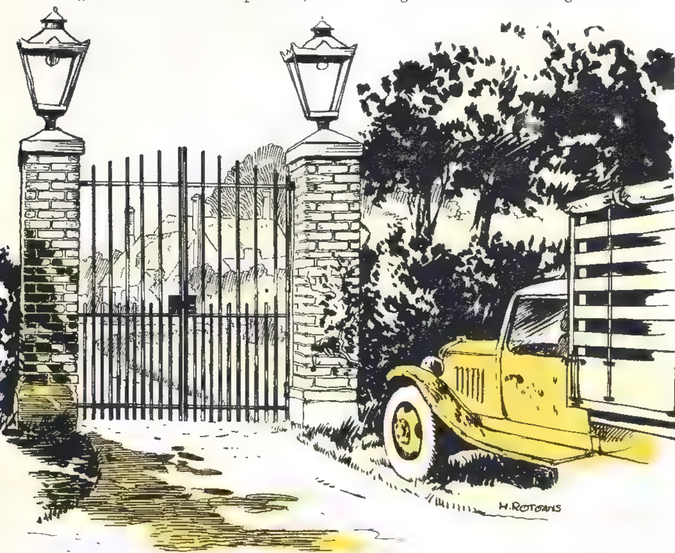
,,Eventuele wensen respecteren," herhaalde Derek langzaam. Hij glimlachte. ,,Jane, ga asjeblieft niet in de trant van Caroline spreken." Hij dacht even na. ,,Och, het maakt niets uit of we nog een dag wachten. Wanneer. . ."

Hij brak zijn woorden af, want op dat ogenblik verscheen mevrouw Acres aan de deur om haar pruimen in ontvangst te nemen.

Jane en haar broers kwamen een half uur later weer thuis en zij gingen juist de achterdeur binnen, toen de telefoon rinkelde en hun moeder de hoorn van de haak nam.

,,O, ben jij het, Caroline?" hoorden zij haar een beetje verbaasd zeggen. ,,Hè? O, je staat in een openbare telefooncel. Of ik blij ben met wát. . . Met het goede nieuws? Nee, ik weet nergens van. Zij komen juist thuis. Welk goed nieuws?" Er was nu een lange pauze, waarin mevrouw Lester tweemaal een verrast ,,Lieve deugd!" liet horen. Dan, eindelijk, zei ze: ,,Ik sta eenvoudig verbaasd, Caroline, maar ik ben ook erg blij. Dank je, lieve kind. . . Ja, dat zal ik doen. Ik hoop dat je niet. . . Ja, ik hoor de waarschuwing dat je tijd om is. Besteed niet meer geld; we zien je weer spoedig, nietwaar? Dag, Caroline."

Ze legde de hoorn terug en keerde zich naar haar kinderen, die in de hal stonden en geïnteresseerd hadden geluisterd.

Toen Jim en zijn drie jeugdige vrienden bij het inrijhek kwamen, bevond Caroline zich daar niet.

,,Caroline heeft me juist verteld over die gemene jongens van Briggs. Wat een merkwaardige samenloop van omstandigheden, maar ik vind het erg prettig. Ze heeft niet gezegd hoe jullie achter de waarheid zijn gekomen. Hoe is het gebeurd?"

,,Caroline heeft het raadsel opgelost," antwoordde Derek edelmoedig. ,,Helemaal alleen, werkelijk. Wij hoefden slechts toe te kijken en te luisteren. Ze wil, wanneer ze volwassen is, detective worden en ik begin te geloven dat ze het zal worden ook."

,,Detective?" echode hun moeder verbaasd en lachte. ,,Wat een zonderling idee voor een meisje. Maar ze schijnt in elk geval vanavond te hebben bewezen dat ze in die richting talenten bezit. Vertel me eens precies wat er is gebeurd."

XIII

De volgende morgen ging mevrouw Lester naar het dorp om boodschappen te doen. Ze kwam glimlachend terug en zei tot Jane en Derek, die zich in de keuken bevonden:

,,Ik zal nooit hoogte krijgen van dit plaatsje. Zal ik jullie eens wat vertellen? De tante van Jim — juffrouw Parsons — wist nú al dat de jongens van Briggs die broche hadden gevonden en verkocht. Wat zeggen jullie dáárvan? Ik kon mijn oren nauwelijks geloven toen ze me begon te vertellen dat ik niet te slecht over Jack en Henry moest denken, omdat hun vader is gestorven toen zij nog erg jong waren en hun moeder het altijd te druk met de winkel heeft gehad om hen behoorlijk te kunnen opvoeden. Het is werkelijk buitengewoon, in aanmerking genomen dat jullie pas gisteren achter de waarheid zijn gekomen."

,,Ik vermoed dat het optreden van Caroline nogal indruk heeft gemaakt," zei Derek. ,,Waarschijnlijk hebben de vrienden van Jack niet kunnen zwijgen nadat zij thuis waren gekomen. Zij zullen hun moeder het verhaal hebben verteld en dat is toen natuurlijk als een lopend vuurtje rondgegaan."

Mevrouw Lester pakte haar tas uit en borg de boodschappen in de keukenkast.

,,Eén ding pleit in het voordeel van de dorpstelegraaf: goed nieuws wordt even vlug verspreid als een slechte tijding," merkte ze op. ,,Ik veronderstel tenminste dat dit geen aangenaam bericht is voor mevrouw Briggs — ik heb erg met haar te doen — maar voor ons is het prettig. De vorige week had ik steeds het gevoel dat de mensen achter mijn rug praatjes maakten en dat het iets te maken had met die ellendige broche van lady Sudderley. Ja, ik weet wel zeker dat ik me daarin niet vergis. Maar nu is de stemming helemaal omgeslagen; iedereen was vanmorgen even aardig. Het is me niet precies duidelijk geworden welk verhaal de ronde heeft gedaan — en ik heb er, nu het toch achter de rug is, niet naar geïnformeerd — maar alle mensen, die ik sprak, beijverden zich mij de verzekering te geven dat zij het eigenlijk nooit hadden geloofd!"

De mening van mevrouw Lester over de dochter van lady Sudderley had zich nu volkomen gewijzigd; ze vond Caroline sympathiek, al bleef ze van oordeel dat ze in sommige opzichten een zonderling meisje was. Deze gunstige opinie had al direct tot resultaat dat ze geen bezwaar maakte toen Derek zei dat hij, Jane en Robin dadelijk na de lunch naar Maybury Place wilden gaan.

,,Jim heeft aangeboden ons met zijn vrachtauto erheen te brengen," eindigde hij.

Zijn moeder maakte slechts de opmerking dat Jim zo weinig thuis scheen te

zijn, dat hij niet voldoende aandacht aan de verzorging van zijn kippen kon geven.

„O, maar de kippen krijgen altijd goed te eten," verklaarde Robin ernstig. „En wat kan het die beesten dan schelen of Jim thuis is of niet?"

Toen Jim en zijn drie jeugdige vrienden precies half drie bij het inrijhek van Maybury Place kwamen, bevond Caroline zich daar niet. Jim zette de motor af en zei tot Jane: „Het lijkt me het beste dat jij haar gaat zoeken. Ik kan hier niet de halve dag rondhangen. Ik veronderstel dat de ouwe feeks, die het huis bewaakt, geen bezwaar heeft dat jij aanbelt. Derek en ik zien er blijkbaar niet fatsoenlijk genoeg uit, maar dat zal ze van jou niet kunnen zeggen."

Jane drong er bij haar broers op aan haar te vergezellen, maar Derek weigerde beslist. Robin, die nog geen ervaring met mevrouw Jacobs had opgedaan en dus de tegenzin van Derek niet deelde, voldeed aan haar verzoek. Hij en Jane stapten uit en zij begonnen de wandeling langs de oprijlaan, die naar het huis leidde.

De weg maakte dicht bij het gebouw een bocht en even vóór Maybury Place in zicht kwam, hoorden zij in hun onmiddellijke nabijheid de stem van Caroline — hoog en duidelijk en met nadrukkelijke beleefdheid — zeggen: „Ja, dit zijn allemaal rododendrons. De namen van de verschillende variëteiten ken ik niet en daar zij nu natuurlijk niet bloeien, is het onderscheid niet te constateren, maar deskundigen hebben verklaard dat de kleuren zeer ongewoon zijn."

Robin en Jane passeerden de bocht en stonden toen tegenover Caroline, die tussen twee bejaarde dames liep.

„Hallo!" groette ze hen. Haar gezicht toonde geen enkele uitdrukking. „Het spijt me verschrikkelijk, maar ik kan op het moment niet met jullie mee. Denk je dat we het kunnen uitstellen tot morgen of overmorgen? Tante Imogen en tante Brenda zijn juist op visite gekomen. Zij dachten dat mama thuis was en wilden haar verrassen met een bezoek. Wat een teleurstelling, hè? Voor mijn tantes, bedoel ik. Zij zijn hier nog nooit geweest. Daarom laat ik hun het landgoed zien. Om half vier drinken we thee en zij gaan met de trein van tien minuten voor half vijf naar Londen."

„O, gunst! Ik hoop niet dat we de plannen, die je met je vrienden had gemaakt, in de war sturen," zei een van de oude dames. „We zijn dom geweest, je tante Imogen en ik. We hadden tevoren moeten bellen of schrijven in plaats van onverwachts te komen. Nu blijken we lastposten te zijn."

Als Caroline dit ook dacht, liet ze het in elk geval niet merken. Jane zag dat ze haar bejaarde bloedverwante aankeek met een glimlach, die oprecht leek, terwijl ze antwoordde: „O nee; maakt u zich geen zelfverwijt. U en tante Imogen zijn van harte welkom. Ik had inderdaad een plan voor vanmiddag, maar het is niet zo belangrijk dat het geen uitstel tot morgen toelaat." Ze richtte een bijna smekende blik op Jane. „We kunnen toch tot morgen wachten, niet? Het spijt me van... ach, je weet wat ik bedoel... maar jullie gaan niet zonder mij, hè? Eén dag kan niet veel verschil uitmaken."

Jane moest zichzelf bekennen dat ze niet dacht aan het risico dat door vertraging met het geven van inlichtingen aan de politie kon ontstaan; ze vroeg zich af wat Jim zou denken. Ze was er zeker van dat hij niet nog eens een morgen of een middag aan een rit naar Maybury Place zou willen verspillen; hij zou hoogst waarschijnlijk zeggen dat zij dan maar zonder Caroline naar het politiebureau moesten gaan. Tegelijkertijd gaf ze zich er echter rekenschap van dat haar vriendin in een netelige positie verkeerde. Ze zat met haar tantes opgescheept, terwijl ze er natuurlijk naar hunkerde haar vrienden te vergezellen. En Jane moest het in Caroline bewonderen dat ze haar teleurstelling onderdrukte om de tweee oude dames het genoegen van hun bezoek niet te vergallen.

Wordt vervolgd

„. . .en zij gaan met de trein van tien minuten voor half vijf naar Londen."

Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ZEKERE MENEER EXE PROBEERDE HEN UIT TE SCHAKELEN EN HAD DAARTOE DE RENNER BURT MALDON OMGEKOCHT. DE DEELNEMERS WAREN INTUSSEN IN TANDRIS IN NOORD-AFRIKA AANGEKOMEN.

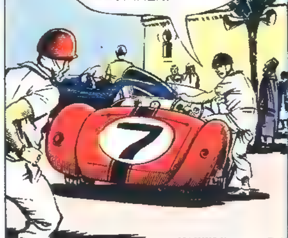

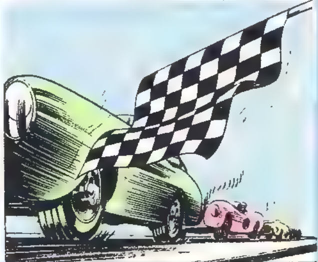

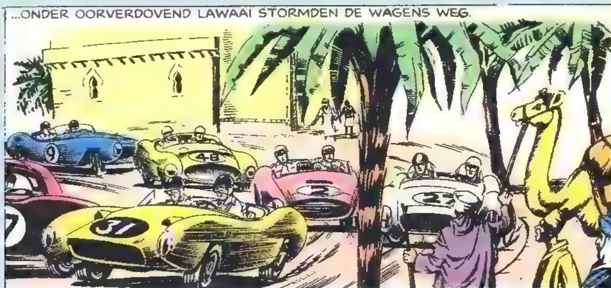

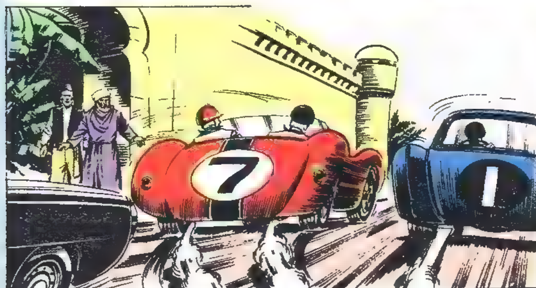

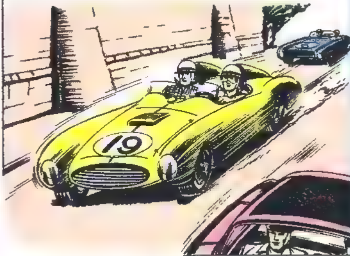

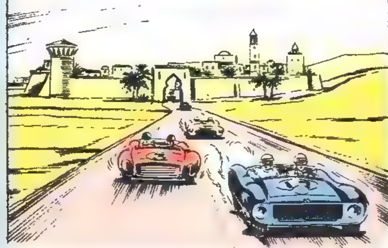

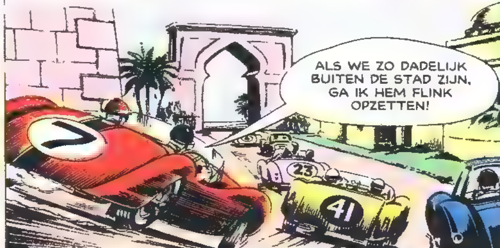

...ONDER OORVERDOVEND LAWAAI STORMDEN DE WAGENS WEG.

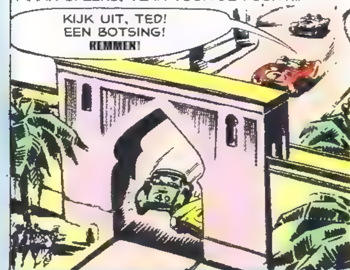

HOUD JE VAST, TOM! DAAR GAAN WE!

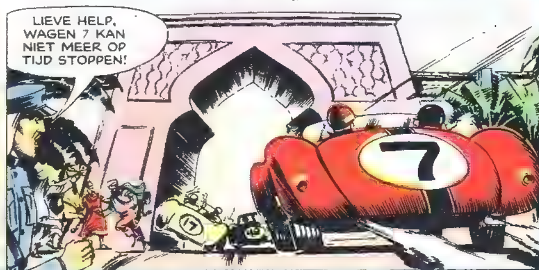

BURT MALDON WAS ALS EEN VAN DE EERSTEN VERTROKKEN.

EVEN LATER RAASDEN DE VOORSTE WAGENS DE WOESTIJN IN.

EVEN DAARNA NADERDE DE METEOOR DE STADSPOORT VAN TANDRIS.
ALS WE ZO DADELIJK BUITEN DE STAD ZIJN, GA IK HEM FLINK OPZETTEN!

MAAR OPEENS, VLAK VOOR DE POORT...
KIJK UIT, TED! EEN BOTSING! REMMEN!

MAAR REMMEN LEEK NIET MEER MOGELIJK!
LIEVE HELP, WAGEN 7 KAN NIET MEER OP TIJD STOPPEN!

Het komt in de bus

Onze correspondentie- en ruilrubriek

Pierre Coenen (12), Heinsbergerweg 4, Melick (L.), wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen, postzegels en de Blue Diamonds. • *Wilma de Ruiter (14), Oldenzaalsestraat 671, Enschede*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Wie kan *Peter Pronk, Alingterp 24, Warmenhuizen (N.-H.)*, helpen aan de Willem-II-sigarebandjes nrs. 1258 en 1493? Hij of zij krijgt er tien sigarebandjes voor terug. • *Frans Westerholt, v. Ruysdaellaan 35B, Schiedam*, doet de volgende aanbieding: wie hem twintig postzegels stuurt, ontvangt een autoplaat in kleuren ter grootte van 1 dm² of tien plaatjes van havensteden of tien lucifersmerken. • *Nellie v. d. Maagdenberg, Rooseveltstraat 4, Oudenbosch*, wil graag weer in contact komen met Nellie Waringa uit Nijmegen, Joke v. Dijk uit Den Haag, Mary Laagland uit Amsterdam, Betsie Aben uit Tilburg, Annie Smits uit Maastricht, Gerda de Rijk uit Utrecht, Corrie Hermus uit Amsterdam en Carla Middelkoop uit Doesburg, die ze voor het laatst in april 1955 gezien heeft. • *Jeanne Meurs (12), Jan van Galenstraat 10, Oirschot (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van elf of twaalf jaar, zo mogelijk een gids. • *Ans Hol (14), H. Elconiusstraat 57bis, Utrecht*, wil corresponderen met een Nederlandse of Belgische jongen van haar leeftijd. • *Willy de Wit (15), Romeijnstraat 32, Enkhuizen*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Rosemarie v. d. Ende (14), Kamperfoeliestraat 13, Nw. Den Helder (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen dertien en vijftien jaar. Hobby's: wandelen en muziek. • *Roos Koekkoek (17), Elisabethstraat 8, Uden (N.-Br.)*, wil corresponderen met jongens en meisjes, liefst uit Tilburg en Zuid-Limburg. • *Annette Voss (14), Oude Heerlenerweg 10, Sittard*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst uit Limburg. Annette verzamelt foto's van filmsterren en wil graag ruilen. • *Michel Jansen(15), Tafelbergstraat 31, Eindhoven*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst niet uit Brabant. • *Wanda de Sera (15), Beatrixstraat 30, Nuenen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Wanda verzamelt foto's van Connie, Elvis en Cliff en wil graag ruilen. • *Gerda Beelen (16), Americaseweg 15, Horst (L.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen, liefst uit Suriname of Nederlandse Antillen. • *Ineke Jacobs, Ridderbeistraat 34* en *Annerie Hoeymans, Ridderbeistraat 30, Brunssum (L.)*, zoeken twee correspondentievrienden. • *Rikie Otten (14), Dorpsstraat 64, Enter (Ov.)*, zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd. • *J. P. Tytgadt (15), Velodroomstraat 58, Berchem-Antwerpen, België*, wil corresponderen met jongens en meisjes van zijn leeftijd uit Nederland, Suriname of Antillen. Bovendien wil hij ansichtkaarten ruilen. • *Wim van Buuren (15), Roomburgerweg 20, Leiden*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst niet uit Zuid-Holland. • *Loes Richelle (13), Wolfsdonklaan 20, Den Bosch*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd, liefst iemand die op een middelbare school zit en niet ouder is dan veertien jaar. • *Willy (12)* en *Herman Steenbergen (10), Sieboldstraat 33, Leiden*, willen sigarebandjes en lucifersmerken ruilen. Ze hebben ook ansichtkaarten, suikerzakjes en postzegels te ruil. • *J. Wolters (13), Frielingstraat 23, Emmen*, wil corresponderen met iemand van zijn leeftijd, die muzikaal is. • *F. Martens, Dr. v. Hengelstraat 20, Ulft (Gld.)*, zoekt een correspondentievriendin van veertien jaar uit Nederland of Duitsland. • *Ria van Onna, Dorpstraat 5, Babberich (Gld.)*, wil graag weer in contact komen met een meisje, van wie ze het adres is kwijtgeraakt. Dat meisje (11) heet Marijke, ze woont in Weert en haar vader is arts. • *Tom van Beek (14), Boudewijn van Roonstraat 23, Arnhem*, wil postzegels van de hele wereld ruilen tegen postzegels van Nederland en overzeese gebiedsdelen. • Wil *Riekie Bakker (16), uit Zwijndrecht* ons haar juiste adres opgeven? Zonder adres kunnen we haar niet in deze rubriek opnemen. • *Henk Scholten (15), Molenstraat 3, Valburg (Gld.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd uit Arnhem of omgeving. • *Freerk v. d. Heide (13), Warreboslaan 33, Surhuisterveen*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Jannie Hogenkamp (11), IJhorst L 118, Post De Wijk (Dr.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Fia van Kalleveen, Sint-Bonifaciusstraat 15, Amersfoort*, wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar. • *Cora Bijkerk (9), v. Noordwijcksingel 14c, Rotterdam*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend tussen negen en dertien jaar. • *Jan Schoofs (13), Wouwwerstraat 58, Hilvarenbeek*, wil corresponderen met een jongen uit België of Groningen. Hobby's: vliegtuigen en autoplaatjes. Zijn zus *Tiny (15)* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst uit België. Hobby's: tekenen, sport. • *Joop de Bruijn (16), Willemsweg 258, Nijmegen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Klaas Bakker (16), Korflaan 60, Heerenveen*, zoekt een correspondentievriendin. Hobby: miniatuurtreinen. • *Joyce Nathalia, Valleiweg 53, Rhenen (Utr.)*, zoekt een correspondentievriend van ongeveer veertien jaar. • *Belia Bijl (15), v. Blankensteinstraat 10, Heenvliet (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van ongeveer zestien jaar, liefst niet uit Zuid-Holland. • *Jan van Leuken (15), Zandstraat 3, Schayk (N.-Br.)* en *Sjaak Jansen (14), Lagebaan 1, Schayk (N.-Br.)* willen corresponderen met twee meisjes uit Nederland. • *Hans Korteweg (19), Rosenveldstraat 80, Rotterdam-7*, wil corresponderen met een n.h. meisje van ongeveer zeventien jaar. • *Henk Lasonder (11), Tollensstraat 31, Enschede*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby: matchbox-autootjes. • *Maria van Alst (15), Heinsbergerweg 126, Roermond*, wil corresponderen met een Indische jongen van haar leeftijd, liefst uit Drente of Overijsel. • Wie aan *Roger de Becker, Leuvensestraat 27, Loonbeek (Post Sint-Joris-Weert), Brabant, België*, historiazegels, fort- en kuifjespunten bezorgt, ontvangt postzegels, lucifersmerken of punten terug. • *H. v. Duyn (16), Adrianastraat 77, Katwijk aan Zee* en *W. v. d. Luyt (16), Frankenstraat 4, Katwijk aan Zee*, zoeken twee correspondentievriendinnen van hun leeftijd. • *Ankie van Oosten (16), p/a Loolaan 89, Voorburg*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Ankie wil ook postzegels ruilen. • *Janny Haak (12), Berkenstraat 10, Brunssum (L.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *P. Entjes (16), Vinkerstraat 17, Chèvremont-Kerkrade*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: tuinieren en het kweken van kamerplanten. • *Rudy Hendriks (11), Marktstraat 29, Raalte (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, die van muziek houdt, liefst uit Nederland. • *Tom de Vette (14), Boerhaavelaan 96B, Schiedam* en *Fred Zwart (15), Leibnitzstraat 16A, Schiedam*, zoeken een correspondentievriendin van hun leeftijd. • *Hugo Klinkhamer (16), Lomanlaan 26, Utrecht*, zoekt een correspondentievriend in Utrecht of omgeving. • *Rian Verhoeven (16), Lucas Gasselstraat 6, Eindhoven*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Engeland. Wie heeft adressen? • *Marianne van Koolwijk (11), Binnenweg 4, Ewijk (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, dat van paardrijden en van voetballen houdt. • *Arend Beihuizen (15), Beyumerweg 5, Zuidwolde (Gron.)*, heeft suikerzakjes, lucifersmerken en Willem-II-sigarebandjes (met nummer) waarvoor hij postzegels van Nederland (liefst oude) en overzeese gebiedsdelen wil hebben. • *F. de Boer (15), Burg. D. Smitstraat 15, Hoogkerk (Gron.)*, wil corresponderen met een prot. meisje van vijftien jaar, liefst uit Groningen, Friesland of Drente. • *George Duursma (18), Burg. Jacobsstraat 40A, Enschede*, wil corresponderen met een meisje uit Nederland en met een uit Nieuw-Zeeland. Wie heeft een adres voor George? • *Beppy van Lit (15), Ed. Piëlsstraat 3, Tiel*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Hennie Bankeman (12), Jacobastraat 46, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje of jongen. • *Annemie Bottenberg (13), Bachstraat 36, Venlo*, wil corresponderen met een meisje of jongen uit Engeland. Wie heeft adressen? • *George Jansen (16), Balistraat 34, Den Helder*, heeft dubbele voetbalemblemen en wil deze ruilen voor andere exemplaren of voor postzegels van Nederland en overzeese gebiedsdelen. • *Tillie Nijon, Duindoornlaan 30, Haarlem*, wil corresponderen met een meisje of jongen van ongeveer twaalf jaar. Tillie spaart postzegels.

De Bruine Schavuit

Vervolg van bladzijde 15

„Ik kán het niet," kreunde Rusty. „Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen."

Maar om de een of andere reden kon Rusty er niet toe komen de trekker over te halen. Tweemaal stond hij op het punt te schieten. . . en tweemaal trok zijn gekromde vinger weer recht. Hij herinnerde zich dat de beer hem nog kort geleden in zijn macht had en hem ongedeerd had gelaten. Kon hij het dier nu in koelen bloede neerschieten?

„Ik *kan* het niet," kreunde Rusty. „Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen. De Bruine Schavuit heeft té veel weg van een mens."

De vrachtauto was rond een bocht verdwenen en Rusty stond op en wuifde naar de beer. „Maak dat je wegkomt, Bruine Schavuit!" riep hij. „Vóór ik me misschien bedenk."

De beer hoorde hem, keerde zijn kop in zijn richting, stak toen langzaam de weg over en verdween aan de overzijde in het struikgewas.

Rusty nam zijn geweer op en liep terug in de richting van zijn blokhut. Hij had nog maar nauwelijks vijftig meter gelopen toen twee Mounties tussen de bomen verschenen. Zij hielden hun geweren schietvaardig op hem gericht. „Wees verstandig, Lafarge, en kom rustig mee," zei een van hen, een sergeant. „Anders. . ." Toen brak hij zijn woorden af. „Wel verdraaid, we zijn abuis; dat is Lafarge niet!" riep hij. „Dat is Rusty Carden."

„Je rode haar heeft ons misleid," zei de andere Mountie. „En ook je gestalte. We hadden aanwijzingen dat Lafarge ergens in deze streek zwierf en we meenden de bandiet te hebben gevonden toen we jou zagen lopen. Vanuit de verte lijk je een beetje op hem."

De beide politiemannen waren diep teleurgesteld en nadat Rusty had gehoord dat zij in dezelfde richting als hij teruggingen, nodigde hij hen uit mee naar zijn blokhut te gaan. „Kom een uurtje uitrusten," zei hij, „En als ik een beetje orde in de chaos heb gebracht, kunnen jullie bij mij een hapje eten."

Zij naderden het huis en opeens greep Rusty de naast hem lopende Mountie bij de arm en uitte een kreet. De deur stond open! „De val!" riep hij. „Er zit een of ander dier in de val!"

Maar het was geen dier. Toen zij de deur hadden bereikt en naar binnen keken, zagen zij Louis Lafarge. Hij zou niet meer voor het gerecht kunnen verschijnen, want precies achter de drempel van het huis van Rusty had hij met zijn leven voor zijn misdaden geboet.

„Maar de waarschuwing dan?" riep Rusty. „De waarschuwing, die ik op de deur had bevestigd!"

Het volgende ogenblik wist hij de verklaring. Hij zag dat de Bruine Schavuit bij zijn bezoek aan de blokhut het karton met de waarschuwende woorden had afgerukt. En de moordenaar had ze dus niet kunnen lezen. . .

Terreur in de Zuidzee

BOB FRANCVAL EN ZIJN VRIEND DJINN ZIJN AANGEKOMEN OP HET EILAND FAMATO. SAFARIAN, DE BEHEERDER VAN DE HANDELSPOST, EN ZIJN ASSISTENT HAWKER, MOGEN HEN NIET.

DIE NACHT HING ER EEN DRUKKENDE HITTE OVER HET EILAND. ER WAS GEEN ZUCHTJE WIND EN ZELFS DE VOGELS ZWEGEN...

WAT EEN LAND! JE WORDT HIER ZIEK VAN DE HITTE! ENFIN, IK HOOP DAT DIE FRANCVAL GAUW WEGGAAT!

TJONGE, WAT EEN HITTE! IK GELOOF DAT HET KLIMAAT HIER ONGEZOND IS!

TWEE UUR... IK GA EENS KIJKEN OF DJINN KAN SLAPEN!

IK SNAP MAAR NIET WAT HAWKER BEDOELDE MET DAT „VERBODEN GEBIED"!

KUNT U NIET SLAPEN?

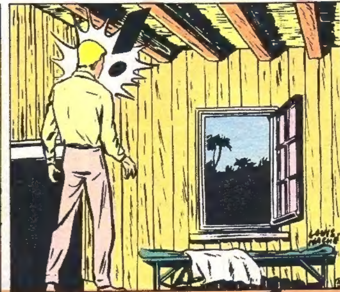

AH, MENEER HAWKER! HOUDT U 'S NACHTS DE WACHT?
DAT MOET WEL OP FAMATO! JE WEET NOOIT WIE ER RONDZWERFT!

SLAAT DAT SOMS OOK OP MIJ?
ZOLANG U BINNEN BLIJFT, NIET!

DUS IK HEB HUISARREST?
VOOR UW EIGEN VEILIGHEID!

VREEMDE TOESTAND! VERBODEN GEBIEDEN EN DAN DIE BEWAKING...

DJINN, IK...??

IK GA TOCH EENS UITZOEKEN WAAR DAT VERBODEN GEBIED IS!

IK WOU DAT IK ERGENS EEN BRON ZAG! DIE HITTE IS ONDRAAGLIJK!

LIEVE HELP, DJINN IS WEG! WAAR IS HIJ HEEN?

IK VREES DAT ER AANSTONDS REGEN KOMT! VÓÓR DIE TIJD MOET IK DJINN ZIEN TE VINDEN!

?
HIJ IS IN DE KAMER VAN DE JONGEN! NU KUNNEN WE GAAN, BAAS!
JA, IK KOM!

WE MOGEN WEL OPSCHIETEN!
?
ALS ER MAAR GEEN REGEN KOMT...

WAT WILLEN DIE TWEE? ER GEBEUREN HIER VREEMDE DINGEN...

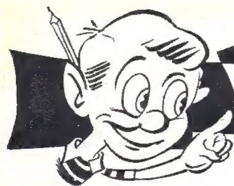

IK MOET ER MEER VAN WETEN!

IK GA DIE TWEE ACHTERNA EN MISSCHIEN VIND IK DJINN DAN OOK!

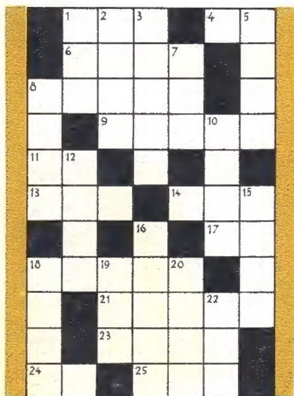

AH, DAAR IS EEN BRON!

IK MOET HIER VLAK BIJ DAT VERBODEN GEBIED ZIJN!

B-OE-OE-M
IS DAT ONWEER?

Kruiswoordraadsel

Horizontaal:

1 Zware bijl
4 Reeds
6 Tegen
8 Afgescheurd lapje; stukje
9 Trekdier
11 Klaar
13 Vat
14 Iemand, die van eten koken zijn beroep maakt
17 Moeder
18 Strik van touw. Ook: groot geldelijk nadeel
21 Naam en woonplaats
23 Gebreid kledingstuk
24 Persoonlijk voornaamwoord
25 Indien

Verticaal:

1 Paling
2 Bekwaam. Ook: mooi
3 Krijg je als je kwaad gedaan hebt
5 Heel zwaar metaal
7 Meisjesnaam
8 Etagewoning
10 Het fijnste van de melk
12 Vestingwerk
15 Zuivelprodukt
16 Voegwoord, dat betekent: zo gauw als
18 Stijf, onbuigzaam
19 Knaagdier
20 Lor
22 Dwingend verzoek

Woorden breien

Door telkens één letter door een andere te vervangen en dan steeds goede woorden te maken, kun je van het ene woord een ander maken. Bijvoorbeeld: RUS - RUI - RIF - FIN. Het woord RUS is dan veranderd in FIN. Nu moeten jullie proberen van TURK het woord BELG te maken. En dan met zo weinig mogelijk tussenwoorden.

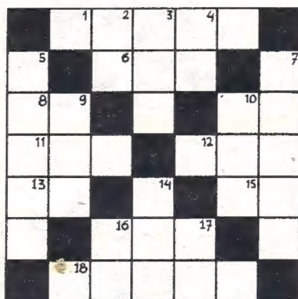
Optelsom

STAART + KAMER = KAARTMASTER

Om dit vraagstukje op te lossen ga je als volgt te werk: Je gaat van de eerste twee woorden twee andere goede woorden maken door de letters van plaats te doen verwisselen. Deze woorden vormen samen een groter woord, dat weer uit dezelfde letters bestaat als het derde woord in de opgave.

Kruiswoordraadsel

Ingezonden door Ronnie van den Berg in Hillegom:

HORIZONTAAL:

1 Ansicht
6 Mannelijk schaap
8 Voorzetsel
10 Muzieknoot
11 Bid (Latijn)
12 Jongensnaam
13 Water in Friesland
15 Franse munteenheid (afk.)
16 Nagerecht
18 Knaagdier

VERTICAAL:

2 Slede
3 Bloeiwijze
4 Rijksmark (afk.)
5 Meubelstuk
7 Lichaamsdeel
9 Lof
10 Naaldboom
14 Vaatwerk
16 Rivier in Italië
17 Habijt

Versje in cijfers

4-2- 12-8-8-3

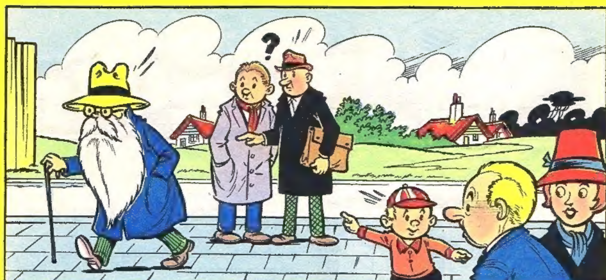
12-6-1 7-23 9-8-1 10-3-22-18-18-8-2-10 8-2 11-5-6-10-23-1-7-5,
15-8-8-2 21-22-16-9-1-24-8 4-2-23 20-8-3-18-4-8-5-8-2 12-7-5,
12-8 9-4-22-10-8-2 4-14 17-8-1 23-14-8-5-8-2
8-2 21-7-1-1-8-2 10-6-2 12-6-1 20-4-4-3 9-8-1 9-22-7-23.
10-6-6-3 11-4-20-8-2 4-2-23 7-23 9-8-1 2-7-8-1 14-5-22-7-23
20-6-2 20-3-8-8-17-10-8 15-3-13-21-8, 15-8-5-8
8-2 21-12-6-3-1-8 12-4-5-18-8-2-11-4-5-5-8-2 10-7-8
9-8-1 5-6-2-10 9-8-8-5 10-4-2-18-8-3 17-6-18-8-2, 21-7-8
8-8-2 14-3-6-16-9-1-7-15-19-8-5-5-8 11-5-7-18-23-8-17-23-16-9-7-16-9-1
23-14-3-7-2-15-1 2-6-6-3 10-8 6-6-3-10, 20-8-3-11-5-7-2-10-8-2-10-5-7-16-9-1.
9-8-1 4-2-12-8-8-3 15-6-6-1 11-8-15-7-2-2-8-2;
2-22 17-4-8-1-8-2 12-8 2-6-6-3 11-7-2-2-8-2.

De cijfers hierboven stellen een versje voor. In plaats van letters staan er dus cijfers; steeds hetzelfde cijfer voor dezelfde letter.

Om het versje te vinden moet je beginnen met de woorden, die in de volgende zinnetjes door cijfers vervangen zijn, op te zoeken. Als je bijvoorbeeld het eerste woord van drie letters uit het eerste zinnetje gevonden hebt, kun je alle cijfers 11, 13 en 5 door letters vervangen. Je zult zien, hoe aardig het is zo'n versje langzamerhand te voorschijn te zien komen.

Hout hakken doe je met een 11-13-5.
Na de 9-8-3-19-23-1 komt de winter en na de lente de 21-4-17-8-3.
Een appel is een heerlijke 20-3-22-16-9-1.
Morgen is mijn broer 24-6-3-7-15, dan wordt hij acht jaar.
Een 14-4-2-10 is 500 gram.
Kom vlug binnen, je ziet 11-5-6-22-12 van de kou.
Ria is zo hangerig, zei moeder, als ze maar niet 21-7-8-18 wordt.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.